

Lesarabrøv

Neyðugt er nú við politiskum trýsti á strandferðsluøkinum

Einasta farleið norðoynga er nú skerd so nógv, at umsitingin eigur at fáa greitt at vita, at strandferðsluumsitingin er farin ov langt.

Av og á kunnu vit seta okkum spurningin, hvat virði almenna umsitingin setur í Norðoyggj- ar.

Leirvíksfjørður er einasta farleið hjá okkum millum Norðoyggjar og meginlandið. Vit vita, at seinastu árinu hevur henda farleið givið fitt avlop til at reka aðrar leiðir fyri í Føroyum.

Vit hava sæð, at meðan nýggjar leiðir verða settar í verk millum bygd og bý har fastland er – sum geva hall – og ferðasamband er áðrenn, verð-

ur leiðin um Leirvíksfjørð skerd ríviliga, um vit hyggja at seinastu árunum.

Norðoya lögtingsmenn og býráðið í Klaksvík hava tosað væl og virðiliga um hetta vandamá, og lagt tað fyrri strandferðsluumsitingina og landsstýrið, tí hetta er álvarsamt mál bæði tá ræður um vinnulív og lívsmeiguleikar annars.

Umframt tað, hevur býráðið verið á fundi við strandferðslu- uma fyrr um henda spurning.

Útróðrarbát frá 1940' unum

Eg fari tí at heita á strandferðslu- uma, landsstýrið og teir Norð- oya tingmenn, sum í dag sita í

meiriluta landsstýrisins, at syrgja fyri at skerja skrivstovu- og bureaukratisku umsitingina og geva TERNUNI økt túratál eftir ynskjunum vit hava sent inn.

Hóast einstakir túrar eru í so tunnir við ferðafólki, ber ikki til at tit leggja túr fyr og túr eftir niður, sum tíðin gongur.

Leirvíksfjørður er einasta farleið okkara, og vit fara í framtíðini ikki at finna okkum í, at vit spakuliga verða skerdir, og at far, sum í 1940' og 50' unum varð brúkt sum útróðrarbátur – nevnliga »Barsskorð« – nú verður settur inn ávísar túrar um Leirvíksfjørð.

Elga ikki at lata okkum hetta lynda

Tí verður enn einaferð álagt tingmonnum í Norðoyggj- um, ið sita í meiriluta lögtingsins, at syrgja fyri at fáa túratál sum ynskt.

Tíverri er einaferð enn neyðugt við politiskum trýsti, av teirri orsök, at umsitingin ikki kundi sína vitjunartíð, at lækka umsitingarútreiðslurnar heldur enn at lækka ferðamannatænastuna, sum gevur avlop.

Jógvan við Keldu
býráðsformaður

Eitt maktspæl

Teknisk skúlin í Klaksvík skuldi hava nýggjan leiðara herfyri. Skúlastýrið innstillaði triggjar persónar, harav tveir høvdu handverksliga bakgrund.

Tá talan er um ein vinnuskúla ella rættari, ein handverkaraskúla, so skuldi tað verið sambæriligt, at fólk við handverksbakgrund fingu tilroknað ein ávísan fyrirmin av tí førleikanum.

Skúlastýrið í Klaksvík innstillaði sostatt kvalifiseraðar og samfelagsliga vælverkandi persónar. Men Landskúlafyrisingin hevði sínar egna ætlanir og vrakaði innstillingina úr Klaksvík.

Skúlastýrið í Klaksvík mótmælti, og so hvørt grundgevingarnar hjá Landskúlafyrisingini vóru afturvistar sum óhaldbarar, so flutti Landskúlafyrisingin bára sínar grundgevingar longur burtur frá tí, sum málið (starvslysing- in) snúði seg um.

Tað seinasta, sum frættist var, at komandi leiðarin á teknisk skúla í Klaksvík skuldi eisini kunna brúkast til leiðara á eini HF-útbúgving. Tað var sum at síggja eitt spæl við »Master Mind«, tá Landskúlafyrisingin flutti teir lit- aðu pinnarar, soleiðis at endauratlitið so hvørt kom at passa.

Endin varð eisini, at landskúlaráðið, ið er mannað av vanligum barnaskúlaráðarum, undir sakkennari vegleiðing av einum lærara í sjálvri fyrisingini, gjørdi eina nýggja innstilling, sum var ætlanin hjá Landskúlafyrisingini eftir vild.

Tað má sannast, at tær handverkaragrundaðu útbúgvingarnar eru lítið í metum, tá leiðarin á einum »fiskivinnuskúla« í Vestmanna, sum hevur høga teoretiska útbúgving, vinnur á fleiri øðrum, sum hava høga teoretiska/fakliga útbúgving við stuði í handverksvinnuligum greinum.

Tað er sostatt manipulasi- on, tað sum fer fram, og Landskúlafyrisingin er eitt reiður, sum nærir at sær m.a. við at seta nóg mikið av »sínunum egnum« rundan um seg. Tað er hóast alt skiljandi, tí á henda hátt kann Landskúlafyrisingin líva sína egna friðarligu tilveru uttan stríð frá hesum órogvandi handverkarútbúgvingunum.

Spurningurin er bara, hvar eru handverkarumboðini í øllum hesum samanhangin- um? Skulu læriplássini tilleggast ein minni týðning, meðan »skúlaáæran« skal vinna fram? Høvdur tað allar- størsta týðning, at tað hoyrist so lítið sum gjørligt til handverkaravinnuna – at hon bindur frið? Tað tykist sum um Landskúlafyrisingin veit hvat hon vil, har tæy yvirumboðuðu teori- og skúlaáæran stöðugt og róliga flyta teir lit- aðu pinnarar, soleiðis at talvið so spakuliga gongur upp.

Skal vinnulívini finna seg í hesum? Nei.

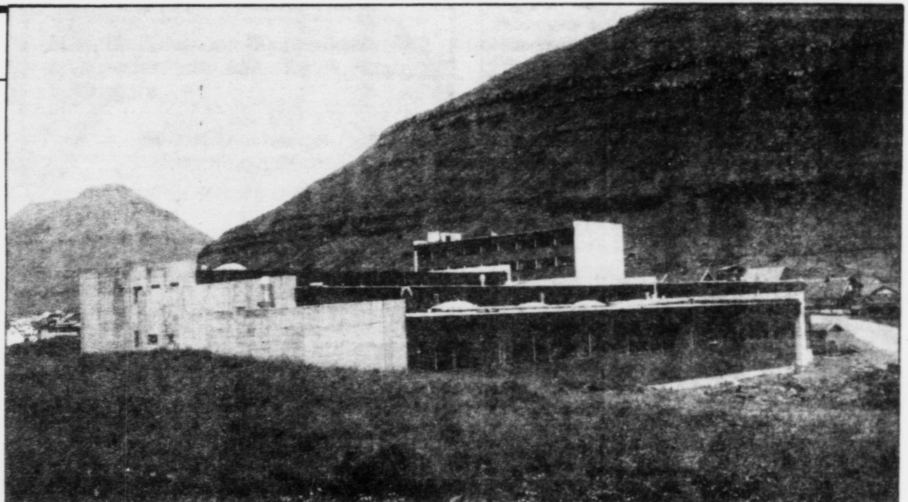
Skal vinnan binda frið og lata hini forma tilverna hjá sær? Nei.

Tá tað nú ferð eftir ferð visir seg at skúlaáæranar hava nógv fleiri lídnar ætlanir við vinnulívinum enn sjálv vinnan, so má tíðin vera komin til at gera stöðuna upp.

Upprunaliga innstillingin hjá skúlaáæruni var faktiskt í lagi. Tilsværandi innstillingar høvdu verið góðtúknar í Danmark, Hollandi, Onglandi, Týsklandi og øðrum londum. Men ikki hjá okkara LANDSKÚLAFYRISITING – tí hon ætlaði nákað annað.

Tá landskúlaráðið, undir serkennari vegleiðing og stuð- að av liðugtskrivaðum skjølum frá fyrisingini tekur og ger nýggja innstilling, so er málið fult.

Fyrisingin fortelur ráðnum, at tað stendur tí frítt at velja og vraka í innstillingini úr Klaksvík. Hetta høvdi nýta teir til

sjálvir at gera sína egna innstilling. Og bara soleiðis tilvildarlaga passa pengarnir. Landskúlaráðið fær sítt í- gjøgnum. Tá ráðið stendur frítt mótevnis innstillingini úr Klaksvík, so merkir tað ikki, at teir skulu gera sína privata innstilling. Tað merkir, at teir

standa fríir at viðgera og meta um tað arbeiði, sum stýrið fyrri tekniska skúla í Klaksvík hevur gjørt. Hiit er jú púra burturvið og verður mótmælt sum óseri- øg jongulering fyrri at trýsta egin áhugamálið ígjøgnum. Øll skilja, at hetta hevur einki við Tekniska Skúla í Klaksvík sum

slíkan at gera – her eru heilt aðrar ætlanir upp á spæl. Eitt maktspæl.

Ein og hvørt kann ringja til Landskúlafyrisingina og spyrja, um teir hava vrakað innstillingina úr Klaksvík. Nei, tað hava teir als ikki. Teir hava bara gjørt eina nýggja, tí teir

standa fríir í tíðinum málum. Stúkk den...

Petur Olsen
byggjifrøðingur

Vónsvikin

Hvar bleiv at fólkjó av, sum lovaði at koma á fund í Norð- urlandahúsinum, tá Landsfe- lagið Sethúsaeigarar bleiv stovnað? Sovnaðu tit, ella eru fólk ikki vaknað við enn? Hvussu skal stöðan vera, tá vit ikki kunnu standa saman um okkara heim. Rokna tit við at

hini skulu gera alt fyrri tykkum, og biðja og biðja, vita hvat hend- ir. Nei, nei, altoy føroyingar, tað er enn sama lagið: »tað gongur nokk«. Eg eri ógvuliga vónsvikin av tykkum føroy- ingum, hvussu hugsa tit? Snakka og brúka kjaft á hvørj- um horni, men tá nakað blívur

kravt av tykkum, tá hevur man onki sagt og er úreygsgjón. Føllir nakar seg raktan? Ja, tað munnu vera nógv. Ella er stöð- an nú vend so bráðliga til tað betra, og tit sethúsaeigarar klára tykkum so væl. Nei, tað trúgvi og onki uppá, men hvørja hjálp venta tit at fáa, tá

tit ikki so frægt sum møta á fund? Tað hevði verið áhuga- vert at frætt aftur frá fólki, her í blaðnum.

Eina vónsvikin limum í
L. F. Sethúsaeigarar

